

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců:

- a) T. K.,
 - b) S. A.,
 - c) nezletilý N. K.,
 - d) nezletilá R. K.,
- nezletilí žalobci c) a d) zastoupeni matkou, zákonnou zástupkyní
žalobkyní b) S. A., všichni státní příslušnost Arménská republika, t.
č. bytem v Pobytovém středisku Havířov, 735 64 Havířov, Na Kopci
5/269, všichni zastoupeni Mgr. Beatou Jeżowiczovou, advokátkou,
sídlem 737 01 Český Těšín, Jablunkovská 2014/40a

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15.3.2018 č. j. OAM-737/ZA-ZA11-
ZA10-2017 a č. j. OAM-736/ZA-ZA11-ZA10-2017

takto:

I. Žaloby se **zamítají**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobce a) podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2018 č. j. OAM-737/ZA-ZA11-ZA10-2017 v zákonné lhůtě žalobu. Řízení je vedeno pod sp. zn. 63 Az 13/2018. Žalobkyně b) a nezletilí žalobci c) a d) podali proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2018 č. j. OAM-736/ZA-ZA11-ZA10-2017 rovněž v zákonné lhůtě žalobu. Věc byla vedena pod sp. zn. 63 Az 14/2018. Usnesením ze dne 6.4.2018 č. j. 63 Az 13/2018-18 soud spojil řízení v označených věcech ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní je vedena věc sp. zn. 63 Az 13/2018.
3. Žalobci namítali, že jsou u nich splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Za situace, kdy měl žalovaný informace o tom, že ze strany státních složek v Arménské republice dochází k porušování základních práv a svobod, ke zneužívání státní moci, kdy jsou lidé svévolně zadržováni a bití a samotní žalobci a) a b) na svou vlastní kůži toto pocítili, musel dospět minimálně k závěru, že u nich existuje odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Současně mají za to, že ve vztahu k nim lze hovořit i o naplnění ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť pokud by žalobkyně b) nebyla aktivní v politické straně, ve které plnila nezastupitelnou roli a s žalobcem a) by se politických mítinků neúčastnila, nebyli by žalobci a) a b) vězněni a bití. Žalobci uvedli, že žalobkyně b) byla aktivní v politické straně v Arménské republice, přičemž tato strana nesdílela názory vlády v této zemi. Oba žalobci se akcí organizovaných touto politickou stranou opakovaně účastnili. Žalobkyně b) práci v politické straně vykonávala neoficiálně, tj. nebyla v pracovně-právním či v jiném smluvním vztahu. V předcházejícím správním řízení žalobkyně b) sice uvedla, že se jednalo o oficiální práci, ale vyjádřila se tak pouze z toho důvodu, že se jednalo o pravidelnou činnost. Nikdo jiný v tomto politickém uskupení takovou funkci jako ona nevykonával, tudíž byla v podstatě pro tuto politickou stranu nepostradatelná. Byla nezbytným článkem mezi vedením politické strany a jejími příznivci, zejména ona zajišťovala účast osob na shromážděních a instruovala je, jak se mají chovat atd. V souvislosti s napojením na tuto politickou stranu byli žalobci opakovaně zadrženi policií. V případě žalobkyně b) se v podstatě jednalo o věznění. Na policejní stanici strávila nepřetržitě 12 dnů. Byla vystavena nelidským výslechům (nepřetržitým, prováděným ve dne, v noci) a byla neustále nucena k podepisování dokumentů, které nebyly v souladu s jejím přesvědčením a názorem. Rovněž jí bylo vyhrožováno s poukazem na její nezletilé děti. Žalobce a) policisté bili, v důsledku čehož utrpěl zranění. Žalobkyně b) se následně, poté, kdy již vycestovala z Arménské republiky, pokusila o sebevraždu. Učinila tak v důsledku strachu, že se bude

muset vrátit do Arménské republiky. Skutečnosti ohledně zadržení a věznění, napojení na politickou stranu a zdravotní problémy žalobkyně b) byly žalovanému známy a podloženy důkazy. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobci nebyli na policii odvedeni z důvodu uplatňování jejich politických práv a svobod, nýbrž z důvodu poskytování informací o Ž. S., což byl předseda politické strany, v níž byla žalobkyně b) aktivní, a že žalobce a) nevyhledal lékařské ošetření. Tento závěr žalovaný učinil přesto, že žalobce a) jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl mimo jiné to, že v Arménské republice hrozí jeho rodině nebezpečí ze strany úřadů, protože manželka – žalobkyně b) – byla aktivistka a účastnila se mnoha mítinků. Žalobkyně b) pak uvedla, že se obává svého zatčení, pokud by se vrátila do Arménské republiky, neboť zatčení proběhlo u řady jejích spolupracovníků v politické straně. Aktuálně je vězněna řada lidí z řad členů, či jinak na politickou stranu napojených osob. Žalobci namítali, že za situace, kdy žalovanému bylo zřejmé, že některá opatření k základním právům a svobodám nejsou náležitě implementována a že v Arménské republice panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů, a poznamenal, že si žalobci na postup policie v Arménské republice nestěžovali, ačkoliv z jejich výpovědi bylo zřejmé, že toto je pro obyčejné lidi v Arménské republice téměř nemožné a advokáti nechtějí právní pomoc poskytovat, neboť sami mají obavy ze zneužívání státní moci vůči nim, pak za tohoto stavu se neztotožňují se závěry žalovaného. Prožité zadržení a věznění, umocněné zraněními žalobce a), bylo pro celou rodinu zdrcujícím zážitkem. Žalobci jsou vděční za to, že tyto události neměly ještě horší následky. Žalobci uvedli, že žalovaný postupoval striktně formalisticky, žalovaný měl dle jejich názorů nahlížet na věc jako na celek a všechny provedené důkazy zhodnotit ve vzájemné souvislosti, nikoliv výlučně každý zvlášť.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že při posouzení žalobci tvrzených obav neshledal vazbu na důvody taxativně vymezené, pro něž lze azyl dle § 12 písm. a), b) udělit. Zdůvodnil, proč tvrzené skutečnosti nemohou představovat důvod k udělení azylu, což v odůvodnění rozhodnutí srozumitelně popsal. Žalovaný poukázal na to, že dle tvrzení žalobkyně b) oficiálním důvodem jejího zadržení bylo poskytnutí informací. Takto bylo zadrženo více lidí. V červenci 2016 žalobkyně b) strávila na policejní stanici 2 až 3 hodiny, v srpnu 2016 byla zadržena asi 12 dnů. Dle jejího vyjádření v obou případech na policejní stanici probíhaly její výslechy, chtěli od ní získat informace, kde Ž. S. ukrývá zbraně a kdo ho podporuje. Žalobkyně b) uvedla, že o tom nic nevěděla, což sdělila i policii. V druhém případě zadržení jí bylo vyhrožováno, a to takovým způsobem, že jí policisté říkali, aby myslela na děti a něco jim sdělila. O svých zadrženích na policii nedisponuje žádnými doklady. Žalobkyně b) neuvedla, že by proti ní bylo během jejích zadržení užito násilí, či že by utrpěla nějakou fyzickou újmu (nebyla bita, což se v žalobě snaží naznačit). Ani v jednom případě svého zadržení nepodala na policii stížnost. Po svém propuštění ze zadržení nemusela ani v jednom případě vyhledat lékařské ošetření. Kromě uvedených dvou zadržení žalobkyně b) s policií do kontaktu nepřišla. Vypověděla také, že v Arménii nebyla nikdy trestně stíhána, s vycestováním z Arménie neměla žádné problémy, neuvedla, že by kvůli své účasti na mítincích čelila jakýmkoli problémům, rovněž nesdělila, že by proti ní bylo během uvedených mítinků užito násilí, či že by utrpěla nějakou újmu. Netvrdila, že by kvůli své účasti na mítincích byla zadržena. V těchto souvislostech žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně č. j. 5 Azs 309/2005, podle něhož projevení

politických názorů účastí na demonstraci nelze samo o sobě, bez existence cíleného, státní mocí prováděného či podporovaného pronásledování jejich účastníků, ještě považovat za zastávání politických práv a svobod. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně ani v jednom případě svého zadržení nepodala na policii stížnost, ačkoliv jí v tom dle jeho názoru nic nebránilo. Poukázal na Informaci MZV ČR citovanou v rozhodnutí, podle níž v Arménii existuje reálná možnost obrátit se v případě poškození způsobeného trestnou činností na policii, přičemž tato možnost je poskytnuta platnou právní úpravou Arménie. Stejně tak platná právní úprava Arménie umožňuje podat stížnost na policii v případě její nečinnosti či nelegální činnosti jejích příslušníků. Stížnost na policii lze podat u nadřízeného orgánu nebo jako k poslední instanci – soudu. Žalovaný poznamenal, že skutečnost, že v zemi původu žalobců existují problémy v oblasti dodržování zákonů, jak namítají v žalobě, či nižší efektivnost pomoci ze strany policie či soudů ještě samo o sobě nedokládá, že by se žalobci nemohli domáhat pomoci, či že by jim státní orgány nemohly poskytnout účinnou ochranu. Tento závěr je rovněž v souladu s konstantní judikaturou soudu. Arménii je dle podkladů založených ve spise možno považovat za demokratickou zemi, v níž občas dochází k bezpráví, nicméně se jedná o zemi, kde se lze domáhat ochrany svých práv a tyto skutečnosti nebyly v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani žalobou vyvráceny. Žalovaný v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Azs 37/2017. V označené věci se jednalo o podobný případ, kdy žalobce nevěřil policii v Arménii. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. K nezletilým žalobcům žalovaný uvedl, že dle přednesu žalobkyně nezletilí ve vlasti žádné problémy neměli. Žalovaný uvedl, že v případě žalobkyně b) není žádný reálný důvod domnívat se, že bude v případě návratu do vlasti zatčena. K žalobkyni b) popsaným zdravotním potížím a jejího syna žalovaný uvedl, že nedosahují svou závažností ani intenzitou důvodů, pro něž by bylo možno udělit humanitární azyl z důvodu zvláštního zřetele. Zdravotní stav žalobkyně a nezletilého žalobce podle jimi doložených lékařských zpráv, odborných vyjádření, nevyžaduje v současné době žádnou vysoce specializovanou zdravotní péči, která by jim nemohla být poskytnuta ve vlasti. Žalovaný rovněž připomenul, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žalobkyně b) a nezletilých žalobců žádné takové skutečnosti žalovaný neshledal.

5. U jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
6. Žalobkyně u jednání dne 31.7.2018 nově uplatnila tvrzení, že po zadržení dne 13.8.2016 se ze strany policistů na policejní stanici stala předmětem výsměchu z toho, že je bisexuální a bylo jí řečeno, že ve společnosti v Arménii nemá místo, a že v důsledku tohoto výsměchu se pak pokoušela ještě v Arménii o sebevraždu. K tomuto tvrzení žalobkyně b) soud nepřihlédl, neboť bylo uplatněno žalobkyní až po lhůtě k podání včasné žaloby dané § 72 odst. 1 s.ř.s.
7. Krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
8. Ze správních spisů bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostmi žalobců ze dne 6.9.2017, přičemž žalobkyně b) požádala o mezinárodní ochranu

pro sebe a nezletilé děti žalobce c) a d). Žalobce a) v žádosti o mezinárodní ochranu a dále v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru o žádosti o udělení mezinárodní ochrany za přítomnosti tlumočnicka arménského jazyka kromě jiného uvedl, že nebyl členem žádné politické strany, ale v roce 2015 se dvakrát zúčastnil mítinků společně se svou manželkou. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil skutečnost, že v Arménii hrozí jeho rodině nebezpečí ze strany úřadů, protože jeho manželka – žalobkyně b) byla aktivistka a účastnila se mnoha mítinků. Má strach, aby si jeho manželka neublížila, protože v Rakousku si podřezala žíly, chtěla spáchat sebevraždu. V rámci pohovoru přednesl, že ve vlasti pracoval nejdříve v zemědělství, vlastnil pozemky a následně provozoval holičství. Z vlasti odjeli v září 2016, protože viděli, že začali být zadržováni lidé, s nimiž pracovala jeho manželka, přičemž zadržen byl také její vedoucí. Žalobkyně b) pracovala v té době v kanceláři politické strany Nová Arménie. Působila tam od října roku 2015 do doby, než byla kancelář strany uzavřena. K nebezpečí hrozícímu v Arménii přímo jeho osobě žalobce a) uvedl, že byl zadržen a zbili ho. Příslušníci policie si pro něho přišli domů, odvezli ho na policejní stanici a tam ho zbili. Poprvé se to stalo 20.7.2016 a podruhé 13.8.2016. 20.7.2016 byl zadržen policisty, tito se legitimovali a řekli mu, že má s nimi jít. Důvodem zadržení byla dle jeho vyjádření skutečnost, že vedoucí jeho manželky údajně držel nezákonně zbraně a chtěl zorganizovat převrat, přičemž se policie domnívala, že žalobce a) o tom něco ví. Policie mu nepředložila žádné předvolání, ani jiný dokument. V doplňujícím pohovoru pak žalobce a) tvrdil, že až na konci roku 2017 se od otce dozvěděl, že mu domů přišla předvolání na policii. Zásilku zřejmě převzala jeho matka, která dokumentům nerozuměla. Když si dopis později přečetl otec, odeslal mu jej. K situaci na policii sdělil, že otázky policistů se týkaly vedoucího jeho manželky. Když důstojníci večer odešli, jeden policista jej začal pěstí bít do těla, a to takovým způsobem, aby nebyly vidět stopy. Toto trvalo asi 10 minut. Poté byl z policejní stanice propuštěn. O zadržení neobdržel žádné potvrzení, ani o něj nežádal. K druhému zadržení dne 13.8.2016 sdělil, že si pro něj přišli policisté domů, odvedli jej na policejní stanici za účelem výslechu. Opět byl vyslýchán a večer jej znovu zbili. Policisté jej podezírali, že ví, kde je schována munice a zbraně Ž. S., předsedy strany Nová Arménie. Policisté mu tvrdili, že musí mít nějaké informace, protože S. byl vedoucím jeho manželky. Policisté se domnívali, že něco tají. On jim neustále opakoval, že nic neví. Jeden z policistů jej zbil. Následně byl propuštěn. Po fyzickém napadení policistou lékařské ošetření nevyhledal, neboť neměl závažná poranění. Rovněž si nestěžoval žádným způsobem na postup policie. Uvedl, že i kdyby si stěžoval, tak by žádného výsledku nedosáhl. Ani o jednom zadržení neobdržel žádný úřední dokument, na policii s ním nebyl sepsán protokol. Žádné jiné problémy s arménskou policií neměl a po datu 13.8.2016 se do kontaktu s arménskou policií nedostal. Rovněž neměl žádné problémy s vycestováním z Arménie. Ohledně situace v případě jeho návratu do Arménie přednesl, že manželka se nechce do Arménie vrátit. Své problémy nemohl vyřešit přestěhováním do jiné části Arménie s odůvodněním, že Arménie je velmi malá země. Žádné jiné potíže ve vlasti neměl. Na území Evropské unie nemá žádné rodinné vazby.

9. K absenci cestovního dokladu žalobce a) vypověděl, že si jej ponechal muž, který ho v Německu doprovázel na cestě do azylového zařízení. K průběhu cesty z vlasti do České republiky žalobce a) vypověděl, že v noci z 4. na 5.9.2016 odjeli autem z místa posledního bydliště do Jerevanu. Odtud pokračovali letecky do Řecka. Tam přestoupili na letadlo do České republiky. Po přeletu do ČR tentýž den odjeli autobusem do Německa. O mezinárodní ochranu v České republice v září 2016 nepožádal, neboť mu člověk, který jej

doprovázel, sdělil, že pokud úředníci v ČR uvidí jeho pas, vrátí jej do 30 dnů do Arménie. Když v Německu obdrželi oznámení o transferu do České republiky, odjeli do Rakouska, aby odjezd oddálili. Z Rakouska pak byl transferován policií do České republiky, kam dorazil 6.9.2017. K předchozím pobytům ve státech EU žalobce a) uvedl, že v roce 2016 pobýval v České republice, v období od září 2016 do března 2017 byl v Německu a od března do září 2017 v Rakousku. V roce 2016 mu bylo uděleno české vízum. V minulosti žádal o mezinárodní ochranu již dvakrát, a to v Německu 13.9.2016 a poté v Rakousku 10.3.2017, přičemž na základě Dublinského nařízení byl převezen do ČR. Závěrem pohovoru žalobce nechtěl uvést žádné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na podporu svých tvrzení doložil doklady o vzdělání. Žalobce nevyužil svého práva na zpětnou kontrolu pohovoru a protokol bez připomínek podepsal.

10. Žalobkyně b) v žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovoru k této žádosti kromě jiného uvedla, že ve vlasti pracovala 4 až 5 let jako kadeřnice, měla vlastní salón. Dále pracovala v politické straně Nová Arménie. Zajišťovala tam organizační záležitosti. Strana vznikla v říjnu roku 2015. Žalobkyně se účastnila mítinků na podporu vzniku této strany i mítinků po jejím založení. Takto absolvovala více než 10 mítinků. Bylo to v období od března 2015 až do doby, kdy byl 20.6.2016 zatčen předseda strany Ž.S. Mítinky byly povolené úřady. Jejich cílem byla rezignace prezidenta a zabránění novelizace ústavy Arménie. Ke své činnosti během mítinků žalobkyně sdělila, že spolu s ostatními skandovala hesla, aby prezident Sargsyan rezignoval. Ke své práci ve straně, týkající se zajišťování organizačních záležitostí žalobkyně doplnila, že dny, kdy se měly konat mítinky, určoval předseda strany. Žalobkyně oznamovala účastníkům kdy, a kde se budou konat. Některým to sdělovala osobně, ostatním telefonicky, starala se o čistotu a pořádek v kanceláři strany, ve straně byla oficiálně zaměstnaná, a to od října 2015 do doby, než byl předseda zatčen. Za práci pobírala plat. Členský průkaz nikdy neměla a ani nepodepsala žádný dokument o vstupu do strany. Byla spíše politickou aktivistkou. Kromě ní zajišťovaly organizační záležitosti i jiné osoby. Oficiálním důvodem zadržení předsedy strany bylo nezákonné držení zbraně, což ale dle jejího názoru nebyla pravda. Ze stejného důvodu byli zatčeni i předsedovi blízcí spolupracovníci, které žalobkyně jmenovala. Ti jsou neustále vězněni a v jejich věci nebylo vydáno žádné rozhodnutí. K obavě ze svého uvěznění po návratu do vlasti žalobkyně sdělila, že v červenci 2016 byla také zadržena a odvedena na policejní stanici, aby poskytla informace. Při prvním zadržení strávila na policii 2 až 3 hodiny, přičemž policisté po ní chtěli informace, jimiž nedisponovala. Konkrétně chtěli vědět, kde předseda strany Nová Arménie drží zbraně, kdo ho podporuje, říkali, že vědí, že předseda strany má ozbrojenou skupinu, tázali se jí, kde jsou tito lidé a zbraně. Žalobkyně jim odpověděla, že nic neví. Večer ji propustili. Policisté se jí nepředstavili, dle jejího názoru se jednalo o vojenskou policii, žádné předvolání k výsledku jí policisté nepředložili. Pouta nedostala, ale odvedli ji. Ke svému zadržení nedisponuje žádnými záznamy. Podruhé byla zadržena na začátku srpna 2016, tentokrát na 12 dnů. K zadržení došlo rovněž doma, stejnou policií. Odvezli ji do Jerevanu, jako v prvním případě. Žádné rozhodnutí o zadržení jí nepředložili ani nesdělili, odkud jsou. Pokládali jí stejné otázky a dokonce jí vyhrožovali, že musí myslet na děti a má něco říci. Uvedených 12 dnů byla na stejné policejní stanici i ve stejné místnosti, jako v případě prvního zadržení. Výsledky probíhaly každý den, tázali se jí, kde má předseda strany zbraně, o čemž nic nevěděla. Po 12 dnech byla propuštěna, protože se zhoršoval její zdravotní stav. Žádnou stížnost ani proti

jednomu zadržení nepodala. Na dotaz správního orgánu, proč by ji chtěli zatknout po návratu do země, když očividně o případu S. nic neví, žalobkyně odpověděla, že je o svém zadržení přesvědčena. Myslí si, že bude po návratu do vlasti zatčena, ačkoliv nemá žádné informace o S. Potvrdila, že v Arménii nebyla nikdy trestně stíhána. Rozhodnutí opustit vlast učinil její manžel koncem června 2016, neboť viděl, v jakém je stavu. Za měsíc a půl poté odjeli. Vízum rodině zařizovali prostředníci, kteří tvrdili, že s cestou do Evropy nebudou mít žádné problémy. Při odletu z Arménie neměla rodina žádné problémy. Kromě výše uvedených dvou zadržení, žalobkyně s policií do kontaktu nepřišla. O mezinárodní ochranu rodina požádala v září roku 2016 v Německu. Tam ovšem obdrželi rozhodnutí, že vzhledem k Dublinskému nařízení budou transferováni do České republiky, čemuž se chtěli vyhnout, a proto odjeli do Rakouska. Tam v březnu 2017 rovněž požádali o mezinárodní ochranu. V České republice nechtěli být, aby nebyli vráceni zpět do Arménie. Ke svým psychickým potížím žalobkyně uvedla, že ty se u ní projevíly poté, co byla ve vlasti podruhé zadržena. V Arménii se léčila, užívala léky. Po zadržení policií nemusela kromě psychologické pomoci vyhledat žádné lékařské ošetření. V doplňujícím pohovoru správnímu orgánu sdělila, že disponuje oznámeními o předvolání k předmětným výslechům na policii. S nimi se seznámila poprvé asi v prosinci roku 2017. Získala je až během pobytu v České republice. Oznámení byla doručena na adresu jejího pobytu a předána tchýni, která jim ale nerozuměla. Žalobkyně neví, kdo je doručil. Ze správního spisu se rovněž podává, že v rámci doplňujícího pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně na podporu svých tvrzení doložila dva články z webového zpravodajství s tím, že v člancích není ona sama zmíněna, jeden z nich pojednává o tom, že od 9.4.2018 začne vládnout nový prezident, druhý je o lidech, kteří jsou u moci. Uvedla, že všechny demonstrace, kterých se zúčastnila, byly proti lidem, kteří jsou nyní u moci. Žalobkyně žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedla, žádné jiné doklady nedoložila, kromě výše uvedených článků a kopie oznámení o předvolání na vyšetřovací pracoviště Erebuni v Jerevanu k výslechu dne 20.7.2016 a 7.8.2016.

11. Ve správních spisech jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménské republice, konkrétně Informace MZV ČR č. j. 90855/2017-LPTP ze dne 14.2.2017, Informace OAMP – Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28.8.2017, Informace OAMP – Arménie – Ž. S. – Armáda, politická aktivita, stíhání a zatčení ze dne 31.1.2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 – Arménie ze dne 18.1.2018, Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi – Arménie 2017, Zpráva Rakouského federálního úřadu pro imigraci a azyl (BEFA) – Informační přehled o zemi rakouského odboru pro informace o zemích původu – Arménie ze dne 5.5.2017, Informace Belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 10.11.2017 č. j. BDA-20170922-AM-6615, Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu č. j. BMA9705 ze dne 14.6.2017, č. j. BMA10297 ze dne 9.11.2017, č. j. BMA10340 ze dne 20.11.2017, č. j. BMA 10471 ze dne 20.12.2017, č. j. BMA10496 ze dne 25.12.2017, č. j. BMA10514 ze dne 27.12.2017, které se týkají dostupnosti léčby konkrétních nemocí, lékařské zprávy ohledně léčby nezletilého žalobce c), seznam léků užívaných žalobkyní b) a žalobcem c), lékařské zprávy o vyšetření žalobce a) a jeho hospitalizaci.
12. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné

informace ohledně politické a bezpečnostní situace soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadených rozhodnutí.

13. Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Pronásledováním se dle § 2 odst. 4 citovaného zákona rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
15. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce a) v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný vyšel z tvrzení žalobce a), který sám v průběhu správního řízení neuvedl, že by kvůli své účasti na mítincích čelil jakýmkoliv problémům, či že by během uvedených mítinků bylo proti němu užito násilí, či že by utrpěl nějakou újmu. Rovněž netvrdil, že by byl kvůli své účasti na mítincích zadržen. Netvrdil rovněž, že by mu bylo nějak bezprostředně bráněno v případném uplatňování politických práv a svobod. Shodně s žalovaným také soud dospěl k závěru, že žalobce a) neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno usoudit, že by on sám byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nezmínil se o jakýchkoli potížích, kterým by měl v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod čelit. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného ohledně dvou zadržení žalobce a) policií ve dnech 20.7.2016 a 13.8.2016, že z výpovědi žalobce a) vyplynulo, že nebyl na policii odveden z důvodu uplatňování jeho politických práv a svobod, nýbrž z důvodu poskytnutí informací o Ž. S., zakladateli strany Nová Arménie, kterého policie podezírala z nezákonného držení zbraní a z toho, že chtěl zorganizovat v zemi převrat, přičemž policisté, kteří věděli o tom, že S. je vedoucím jeho manželky, měli za to, že žalobce má informace o tom, kde dotyčný zbraň ukrývá. Při výsleších byl zbit, avšak ani v jednom případě nemusel vyhledat lékařské ošetření. Po zadržení byl vždy propuštěn a nebylo proti němu zahájeno trestní stíhání. Z výpovědi žalobce a) se také podává, že ani v jednom případě nepodal na policii stížnost kvůli zadržení a zbití. Ve shodě s žalovaným má také soud za to, že mu v tom nic nebránilo, jak vyplývá z Informace MZV ČR č. j. 90855/2017-LPTP, podle níž v Arménii existuje reálná možnost obrátit se v případě poškození způsobeného trestnou činností na policii, přičemž tato možnost je poskytnuta platnou právní úpravou Arménie. Stejně tak platná právní úprava umožňuje podat stížnost na policii v případě její nečinnosti či nelegální činnosti jejích příslušníků. Stížnost na policii lze podat u nadřízeného orgánu nebo jako poslední instanci – soudu. Žalovaný v daných souvislostech přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „Příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní moci přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný, či státní mocí záměrně nedostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje

potlačovaný z hlediska § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo.“, konec citace. Přílehlavý je také odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Azs 8/2003 ze dne 11.3.2004, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“. Žalovaný rovněž správně zdůraznil, že žalobce a) popřel, že by měl jakékoli potíže s vycestováním z Arménie.

16. Soud rovněž souhlasí se závěry žalovaného, že ani z výpovědi žalobkyně b) nevyplývalo, že by v souvislosti s její účastí na mítincích nebo v souvislosti s jejím zaměstnáním ve straně Nová Arménie čelila jakémukoliv jednání, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný předně správně poznamenal, že v rámci žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně b) sice sdělila, že byla členkou strany Nová Arménie, avšak z její výpovědi následně vyplynulo, že oficiálně členkou strany nebyla, nýbrž zaměstnankyní a zajišťovala organizační záležitosti, konkrétně informovala o konání mítinků apod. V souvislosti se stranou Nová Arménie se zúčastnila v období od března 2015 do 20.6.2016 asi 10 mítinků, nicméně na nich byla řadovou účastnicí. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně sama v průběhu správního řízení uvedla, že ve vlasti nebyla nikdy trestně stíhána, netvrdila, že by kvůli své účasti na mítincích čelila jakýmkoli problémům, ani to, že by proti ní bylo během mítinků užito násilí a že by utrpěla nějakou újmu. Neuvedla rovněž, že by kvůli své účasti na mítincích byla zadržena. Závěr žalovaného, že z její výpovědi nevyplývalo, že by v souvislosti s účastí na mítincích čelila jakémukoliv jednání, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, je správný. Soud rovněž souhlasí se závěry žalovaného, které učinil ohledně dvou zadržení žalobkyně b) policií. Z výpovědi žalobkyně b) vyplynulo, že nebyla na policii odvedena z důvodu uplatňování jejích politických práv a svobod, nýbrž z důvodu poskytnutí informací o Ž. S. Žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila, že by proti ní bylo během jejího zadržení užito násilí, či že by utrpěla nějakou fyzickou újmu. Tvzení žalobkyně uplatněná v žalobě, že na policii byla vystavena nelidským výsledkům nepřetržitým, prováděným ve dne v noci a že byla neustále nucena k podepisování dokumentů, které nebyly v souladu s jejím přesvědčením a názorem, soud považuje s ohledem na to, co žalobkyně uvedla v průběhu správního řízení, za nevěrohodná. Uvedla-li žalobkyně b), že při druhém zadržení byla slovně upozorněna policií, aby myslela na děti, souhlasí soud s žalovaným, že ani v jednom případě žalobkyně nepodala v souvislosti se zadržením a chováním policistů stížnost, ačkoliv jí v tom, jak výše uvedeno, nic nebránilo, neboť platná právní úprava v zemi původu umožňovala podat na policii stížnost. Za tohoto stavu nelze dospět k závěru, že by jí ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by jí sice byla poskytnuta, ale neúčinně. V těchto souvislostech nelze pominout tu skutečnost, že žalobkyně b) neměla jakékoli potíže s vycestováním z Arménie. Názor žalovaného, že pokud by byla předmětem zájmu policie, jak se snažila vylicít, neumožnila by jí Arménie vůbec vycestovat, je správný. Soud sdílí názor žalovaného, že z žádného tvrzení žalobkyně b) tudíž nelze dospět k závěru, že by následky jejích aktivit v rámci politické strany Nová Arménie nebo její účast na mítincích ve svém souhrnu, tj. svou intenzitou a četností představovaly vůči žalobkyni b)

jednání, které lze označit za pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Pro úplnost k tomu soud uvádí, že žalobci a), b) neuvedli, že by jejich děti měly ve vlasti nějaké problémy.

17. Soud rovněž souhlasí se závěry žalovaného, že v případě žalobců nelze dospět k závěru, že by mohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, což znamená, že jiné skutečnosti, než v tomto zákonném ustanovení citované nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ve shodě s žalovaným také soud má za to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by vypovídaly o jeho obavě z pronásledování kvůli jeho rase, náboženství, národnosti či jiným azylově relevantním skutečnostem, vyslovil-li obavy z nebezpečí hrozícího jemu a rodině ze strany úřadů z toho důvodu, že žalobkyně b) byla aktivistka a účastnila se mítinků, pak je nutno zdůraznit, že v řízení o mezinárodní ochranu je posuzována výhradně osobní situace žadatele, jak poznamenal žalovaný. Žalobce nebyl ve své vlasti azylově relevantním způsobem pronásledován, jak výše uvedeno a nejsou odůvodněné ani jeho obavy z pronásledování v případě návratu do vlasti. Je třeba zdůraznit, že žalobce v souvislosti s jeho účastí na mítincích nečelil v zemi původu žádným problémům a rovněž v této souvislosti neuvedl žádné obavy v případě návratu do vlasti. Kromě výše uvedených dvou zadržení, nepřišel do kontaktu s policií, jiné problémy s ní neměl. Zadržení žalobce policií nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jak výše uvedeno. Důvodem zadržení žalobce bylo poskytnutí informací o osobě, která byla podezřelá z nezákonného držení zbraní, žalobce sám z ničeho obviněn nebyl, byl propuštěn a již více policií nebyl kontaktován. S vycestováním z Arménie neměl žádné problémy. Vyslovoval-li obavy z návratu do vlasti v souvislosti s politickou aktivitou jeho manželky – žalobkyně b), pak ve světle toho, že ani žalobkyně b) nebyla ve své vlasti azylově relevantním způsobem pronásledována, jak výše uvedeno a žalobce a) neuvedl žádné konkrétní nebezpečí, které by mu mělo v případě návratu do vlasti hrozit, pak také dle názoru soudu není žádný důvod domnívat se, že by měl být po svém návratu do vlasti pronásledován. Ani u žalobkyně b) nelze shledat odůvodněné obavy z jejího pronásledování v případě návratu do vlasti. Žalobkyně nikdy nebyla trestně stíhána, kvůli svým aktivitám ve straně Nová Arménie nečelila žádným konkrétním problémům, její zadržení policií se týkalo poskytnutí informací o Ž.S., který byl podezřelý z nezákonného držení zbraní, jak výše uvedeno. Kromě uvedených dvou zadržení žalobkyně b) s policií do kontaktu nikdy nepřišla. Ani ona neměla žádné problémy s vycestováním z vlasti. Žalovaným popsané skutečnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje, nenaznačují, že by žalobci a) a b) byli pro státní administrativu takovým nebezpečím, aby je pronásledovala. Obavy žalobkyně b) ze zatčení v případě návratu do vlasti nemají žádný racionální podklad. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že pokud by žalobci a) a b) byli předmětem zájmu policie, jak se snažili tvrdit, neumožnily by jim arménské úřady z vlasti vůbec vycestovat. Co se týče namítaného nezákonného postupu policie vůči žalobcům a) a b) soud opakuje, že žalobci se neobrátili na nadřízené policejní složky, nestěžovali si na příkoří, které se jim údajně dělo, nepožádali o ochranu jiné složky kompetentních orgánů, ačkoliv jim to právní řád v zemi původu umožňoval. Případné nezákonné postupy určitých složek státní administrativy nelze přičítat státním orgánům

jako celku. Soud uzavírá, že tvrzené obavy žalobců z pronásledování neshledává soud opodstatněnými ani z hlediska § 12 písm. b) zákona o azylu.

18. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje soud i neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele, či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ve věci sp. zn. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3.2004, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu, konec citace. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotných žalobců a) a b) pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobců a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.
19. Tvrzené obavy žalobců z pronásledování soud neshledává opodstatněnými ani z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany. Ta se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).
20. Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007-87, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. Soud má za to, že správní orgán posoudil individuálně situaci žalobců na základě jejich

tvrzení a tyto konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu a soud se s jeho závěry, na které v podrobnostech odkazuje, ztotožňuje.

21. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, proto žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci úspěch neměli a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 07.08.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně